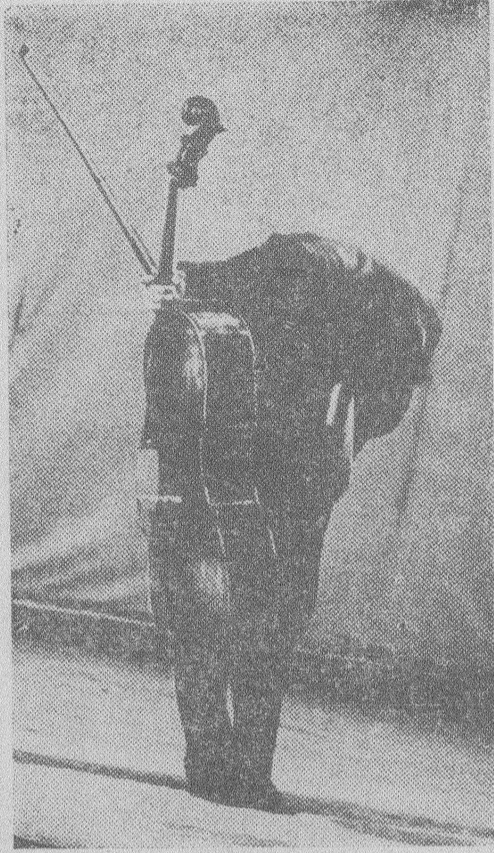
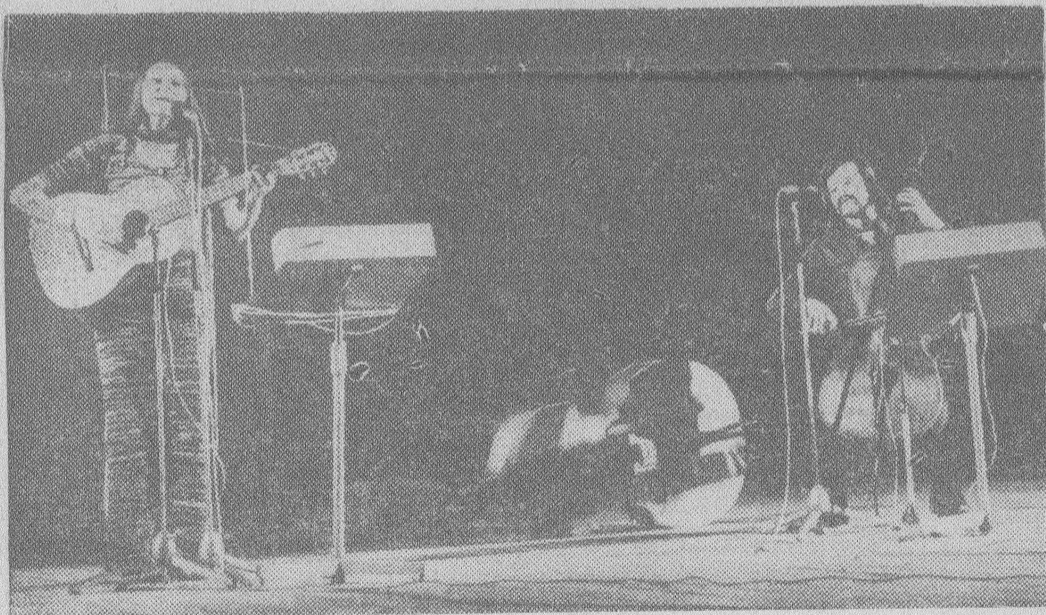

HANGVÉGE

ERIKA ÉS KARCSI

Valamikor talán őket is úgy vonzotta a repülés, mint minden többet akaró embert, valamikor talán, legtökéletesebb álmaikban, éppen repülőgép-tervezők akartak lenni, ezért lettek Concorde, egy csodálatos, emberkézalkotta madár után, s ha már a való repülés, az életre szóló repülés így nem adatott meg, nevükben szárnyalnak, és muzsikájukban; ebben a nagyszerű szárnyalásban viszont, amit immár évek óta velük élünk, nem Concorde-nak látjuk őket, egyszerűen csak Erika és Karcsi áll velünk szemben a színpadon, vagy néz ránk a tévé-készülék képernyőjéről, Erika és Karcsi, akinek hangszert — gitárt vagy szájharmónikát, esellót vagy nagybőgőt — itt, ez a város adott elsőnek kezébe, s daluk is itt szólalt meg, ide költik őket páva-szép emlékeik, s innen mozdultak, mikor útra keltek, nem lepkeként, de emberekként, muzsikás emberekként, akiket láthatatlan, de mégis el nem szakítható szálak kötnek indulási helyükhöz, bárhol is szóljon már a nekik rikkantó kakas, bárhol is röppenti őket vándor daluk, mert repíti, repíti mindazok örömeire, akik hallgatják, hiszen muzsikájukkal úgy tudtak váradialak maradni, hogy mindenhova, mindenkihez tartozók lettek, úgy hordozzák magukban mindenhova vízbe boruló fűzeivel a szöke Köröst, meg ezt a soktornyú, a szőlőka-

róktól tüskés, bogárhátú dombok s a káprázató napnyugtákat teremtő slk ölekezésénél nagyra nővő várost, hogy szerelmesmód fél melléjük a tenger nyári, számtalan zenével zsúfolt bohóckodása épp úgy, mint a szűk-utcás kisvárosok fölé hajló havas komorsága alatti meghűződő szilaj melegség, s mindez dalba, muzsikába öntve, kezes-bárány szelídségű, hosszan omló női haj-lágyságú, legvékonyabb kapaszkodó gyökérmélységű dalba, muzsikába öntve, s ezzel kész, ezzel már mindent el is mondottunk, különben is rólok nem beszélni, őket hallgatni kell, őket érteni kell, velük örülni kell, mint ahogy nekik is öröm az együtt-, az egymásért-, a nekünk-, az itthon-muzsikálás, amikor nem a képernyő mögött húzódó száz-kilométerek távolságából szólnak, hanem karnyújtásnyira tőlünk, akik hazavártuk egyszer, hazavártuk kétszer őket, s tehetetlen dühünkben, mert már nem jutott hely egy forró nap után, kicsaptuk a biztosítékot, s vártuk, hogy a város legnagyobb színpadát töltsék meg nekünk, s nem vártunk hiába, s nem vártak hiába, mert ahogy az érem egyik oldalához elválaszthatatlanul kötődik a másik, úgy vártak ők is minket, a sokakat, akik tudjuk már, hogy ezután sem várunk hiába... Köszönjük, Erika és Karcsi..

NAGY BELA

(VILIDÁR ISTVÁN felvételei)

H
A
rolás
nék
teni.
A
halal
lehet
dolo
A h
leg
hál
het
nel
szá
alum
kann
A s
cink
mér
még
sünl
kell
min
zik,
kan
runl
sítás
liba
nál
szeg
ben

A
hák
szet
Sely
sua
Mir
dig
köz
Ezá
lesz
kife
puh
A
dar
de
szó
ha
A
hát
ten
tót

E
M
A
ben
rék
ron
nál
kés
mu
káb
talp
fém
tett
gal
el.
szé
p
egy
tás
A
len
tya
rög
gy
10
csi
ka
ra
fo
ge
ro